

Naozaj sme si „sadi“

Herečka Ivana Kuxová sa nedávno zaradila medzi spokojných majiteľov kompaktného SUV SUZUKI SX4

Sestričku známu z populárnych seriálov *Ordinácia v ružovej záhrade* alebo *Panelák* zaujala SX4-ka najmä jazdnými vlastnosťami a spoľahlivosťou.

Do povedomia ste sa dostali účinkovaním v seriáli *Ordinácia v Ružovej záhrade*, čo robíte momentálne?

Hráam najmä v divadle, som členkou SND a potom nakrúcam *Panelák*.

Aké bolo vaše prvé auto?

Moje prvé auto bol Peugeot 306. Mala som ho dokonca skôr ako vodičský preukaz. Neskôr však na ňom priateľ havaroval a dokonca mi na diaľnici vypadol motor, tak som sa v ňom už necítila bezpečne. Potom som mala Hyundai a nedávno som si kúpila Suzuki SX4.

Máte radšej komfortné francúzske značky alebo spoľahlivé japonské?

Suzuki je moje prvé japonské auto. Keď som sa rozhodovala, čo by som chcela, poradil mi otec, ktorý sa výborne vyzná v motorizme. Chcela som offroad s pohonom 4x4, ale zasa nie to klasické veľké auto. Suzuki SX4 má vlastnosti offroadu, ale je kompaktné a šikovné aj na jazdenie v meste. Vyskúšala som ho už aj v podmienkach mimo cesty a bola som nadšená. Naozaj sme si „sadii.“

Aký ste vodič?

Myslím, že normálny. Nie som prehnane opatrná, ale zasa ani neriskujem. V Bratislave je potrebné, aby bol človek obratný a dostatočne briskný, inak by tu nedokázal jazdiť. Ako vodič som nemala ešte žiadnu nehodu.

Zato ako spolujazdec áno. Dokonca som mnou nabúral taxikár do električky. Asi aj preto som ako spolujazdec veľmi nervózna a stále vodiča upozorňujem aby išiel pomalšie, aby dával väčší pozor.

Čo vozíte v aute, máte tam poriadok?

Auto chápem v prvom rade ako nástroj na užívanie. Pokojne sa v ňom teda najem a vozím v ňom aj kopu vecí. V lete sú to korčule, sieť na hojdanie, v zime zasa

veci na zimné športy. Určite mi tam nechýbajú plavky, uterák a dvojce topánky.

Aká bola vaša najdlhšia cesta ako vodiča? Je iné jazdiť v zahraničí a u nás?

Približne dva týždne som šoférovala po Andalúzii. Veľmi tam nerešpektujú červenú, keď človek zastane na červenej, tak mu začnú trúbiť. Vôbec nepoužívajú smerovky. Najväčšiu hrôzu za volantom som zažila v Grenade, kde boli štvorprúdové cesty a ja som zrazu zistila, že z praveho sa musím dostať úplne do ľavého. Nikto vás tam nepustí a tak som skončila na električkovej trati, kde mohli ísť iba taxíky. Šoférovala som ešte v Austrálii. Tam je veľmi pokojná a slušná doprava, lenže som sa nevedela spamätať z opačného riadenia. Celý čas som si hovorila „chod“ do protismeru“, ale človek zrazu spanikári len keď vychádza na kruhový objazd. Na diaľnici ma to stále ťahalo ku krajnici. Bol to nezvyk.

Čo vás vie najviac za volantom nahnevať?

Nerozhodná jazda. Keď vidím, že niekto predom mnou zmätkuje, brzdí vtedy keď netreba, to ma vie nahnevať. A potom mužská ješitnosť. Ak napríklad ja idem v ľavom pruhu a chcem 130-ťkou predísť niekoho, kto ide

v pravom 110. Ako náhle to je muž a zistí, že ho chce predísť žena, začne pridávať aj na 160 km/h. Hnevá ma aj arogantnosť za volantom. Snažím sa napríklad vždy zastaviť chodcom na prechode. Ak sú tam však dva pruhy, musím sledovať aj ten druhý, či sa tam „nevalí“ náhodou druhé auto, ktoré, keď ja zastavím chodcovi, by ho

„zmasakrovalo“. To by som vytkla najmä Slovensku, ak prejdete za hranice do Rakúska, vidíte, že ak sa priblížite k prechodu, každý vám zastaví.

Máte nejaký nesplnený motoristický sen, niečo, čo by ste si chceli vyskúšať?

Vždy som túžila po aute „chrobákovitého“ typu. Ak raz budem mať veľa zbytočných peňazí, kúpim si do mesta starý Beattle. ■

Nie som prehnane opatrná, ale zasa ani neriskujem.

vil priestupok, zaplatím pokutu. Väčšinou prekročím rýchlosť o desať, pätnásť km/h. Niekedy si ale myslím, že sú na miestach, kde je to z hľadiska bezpečnosti premávky vyslovene iba pasca na pokuty a naopak, kde treba nie sú. Ale zdá sa mi, že v poslednom čase ich je viac cítiť a to je dobré.

■ Na svoj vek vyzeráte výborne, športujete?

Každé ráno cvičím desať minút na stepperi. Prejdem tri kilometre, pozriem si pritom správy, počasie a informovaný vyrazím do sveta.

■ Čo momentálne robíte?

Dohral som na Shakespearovských slávnostiach, koncom sezóny som mal premiéru hry Večera, Tribouleta v hre Vic-

tora Huga Král sa zabáva, hrám v Ideálnom manželovi, v Beatles, v Hamletovi. Dabujem a načítal som Dobšinského rozprávky v pôvodnom znení. Jeden môj kolega má postihnutú dcérku. Dvakrát denne si CD s rozprávkami púšťa a niečo jej to hovorí. To ma veľmi teší.

■ Zostáva vám nejaký voľný čas?

Na túto otázku mám jednoznačnú odpoveď, ja som z generácie workoholikov a my voľný čas takmer nepoznáme. Viem si predstaviť preleňovať celý deň, ale málokedy sa mi to prihodí.

■ Okrem herectva ste pracovali aj v manažérskych pozíciách, ako sa to dá sklbiť?

Sú to dve odlišné profesie, ale v každej si človek vie nájsť ten svoj adrenalín. Res-

pektíve, on si nájde vás. Javisková práca má svoju príťažlivosť, svoje pôvaby, svoje úskalia a takisto je zaujímavá aj manažérska práca. Nikdy som nestratil kontakt s javiskom, aj keď som niekedy hral menej ako by moja duša chcela. Ak som skúšal ťažkú postavu, zobral som si ako riaditeľ počas generálok dovolenku.

■ Vraj ste kedysi pomýšľali na štúdium žurnalistiky, nechystáte sa napísať knihu?

Možno by som mal, ale neviem, či na to príde čas. Bolo by to zaujímavé, zažili sme všeličo, zatiaľ to nevyklúčujem, ale ani nehovorím, že to bude.

Ďakujem za rozhovor.

